

Ord om den Betydning, den paagældende Lov vilde faa for Færøerne. Loven blev sat i Værk deroppe, og der blev efter Amtmandens og Ministeriets Ønske udarbejdet Skemaer, der gik ud til Beboerne til Udfyldelse. Besvarelserne kom ogsaa ind. Saa skete der noget senere det, at den Amtmand, der var kommet derop og havde sat sig ind i Forholdene, desværre pludselig døde. Dermed trak Sagen yderligere i Langdrag, idet den nye Amtmand saa ogsaa skulde have Tid til at sætte sig ind i Sagen. Der blev af Ministeriet givet en Instruks, som Embedsmændene deroppe fulgte, og som de havde et stort Arbejde med. Men der gik desværre lang Tid, inden Afgørelsen kunde blive truffet, og det er altid uheldigt, naar der skal træffes en Afgørelse længe efter, idet det saa er næsten umuligt at faa de Oplysninger frem, man skal have. Jeg er ogsaa klar over, at Gennemførelsen af Loven deroppe har vakt nogen Misstemning. Jeg haaber imidlertid, at man paa Færøerne vil se de Vanskeligheder, den danske Administration har været undergivet ved de Embedsskifter, der fandt Sted. Det er jo for en stor Del gaaet ud over de arbejdssøgende, men vi har hernede gjort alt, hvad vi kunde for at afbøde det, og jeg haaber som sagt, at den Misstemning, der er kommet frem, skal fortage sig, ved at vi fra alle Partiers Side hernede har bevilget store Beløb til at sætte Vejanlæg i Gang, bevilget det, uden at de nødvendige Oplysninger egentlig har været til Stede, men for at tilfredsstille den Arbejdsstrang, der er deroppe. Jeg haaber derfor, at det skal kunne opveje det andet. Vi har Sagen til Undersøgelse i Ministeriet. Om der kan gøres noget saa lang Tid efter, er meget vanskeligt at sige, men jeg kommer her til Rigsdagen med Forslag om yderligere Bevilling til Vejanlæg, og jeg haaber, man fra alle Partiers Side ligesom tidligere vil stille sig velvilligt overfor denne Bevilling.

Jeg skal dernæst gaa over til Militærforanstaltningerne. Det ærede Medlem Hr. Munch mente, at jeg kunde have udtalt mig paa en anden Maade. Ja, det kunde jeg meget vel have gjort, og det samme kan jeg sige til det ærede Medlem. Men lad os hellere tage den Maade, hvorpaa vi faktisk hver for sig har udtalt os; det er jo alligevel det afgørende. Jeg opfordrede forleden Dag det ærede Medlem Hr. Munch til at staa frem her og bevidne, at det Antal Dage, jeg havde nævnt, hvor Militæret havde været til

Disposition for den tidligere Regering, var rigtigt angivet af mig. Jeg opfordrede ham endvidere til at sige, at han hele Tiden havde været vidende om de militære Foranstaltninger, der var truffet, og at han interesseret havde fulgt det og sat sig ind i det. Jeg opfordrede ham endvidere til at bevidne, at vi aldrig har haft blot en Tiendedel af den Styrke, den daværende Regering har haft til Disposition. Det ærede Medlem stod jo op og godkendte disse Ting. Han siger ganske vist, at det er en ren Selvfølge, at vi har haft langt mindre Styrker parate end den tidligere Regering. Det bestrider jeg ikke; jeg sagde kun det faktiske, at vi har haft det.

Det ærede Medlem sagde ogsaa klart og tydeligt — jeg har for Resten ikke tvivlet paa det, det maa jeg straks sige —, at han var inde i alle de Foranstaltninger, som blev truffet. Derimod sagde han, at han kunde ikke sige, om det Antal Dage, jeg havde nævnt, var rigtigt, for det var han ikke saadan inde i. Jeg er vis paa, at det ærede Medlem ogsaa vil give mig Ret i, at det Antal Dage er rigtigt, men selvfølgelig kan det ærede Medlem nu saa lang Tid efter ikke huske, om det netop var 33 Dage; det vilde jeg heller ikke kunne huske efter 2 Aars Forløb. Det ærede Medlem har altsaa givet mig Medhold paa alle Punkter. Jeg er derfor noget ked af, at det ærede Medlem ikke straks tog Ordet forleden Dag, for hvis han havde gjort det, var Forholdet mellem ham og det ærede Medlem Hr. Zahle kommet meget grelt frem, og ligeledes var Forskellen mellem det ærede Medlem Hr. Munch og det ærede Medlem Hr. Stauning kommet meget grelt frem. Det var derfor taktisk set klogt, at det ærede Medlem lod et Par Dage gaa, for saa har Medlemmerne her i Tinget jo næsten glemt, hvad de to andre ærede Medlemmer har sagt.

Lad os nemlig se paa det. Hvorledes mener det ærede Medlem Hr. Munch at kunne forklare den, om jeg saa maa sige, delvis officiose Artikel, som kom frem i „Social-Demokraten“ — med Formandens Tilladelse skal jeg lige oplæse et Brudstykke. Der staar der: „Der har af den radikale Regering ingen Sinde under nogen som helst Situation været stillet Krav til Militæret om Bistand til Løsning af Politiets Opgaver. Den radikale Regering har hverken tilskyndet eller billiget, at Politiet nogen Sinde henvendte sig til Militæret. Det skete desuagtet, at et Par Husarer